

Blom: Det ærede Medlem, som nys fatte sig, anede over et Udtryk i Flertallets Betænkning, nemlig at der var slaget over, at Folkethinget ikke havde villet udrede, hvad der paalaa Staten ifølge bestaaende Love. Jeg skal ikke optage dette Spørgsmaal; jeg har ingen Grund til det, da jeg ikke har nogen Del i Flertallets Betænkning, og jeg skal saa meget mindre optage dette Spørgsmaal, som jeg tror, at det ikke vil være muligt, at vi i denne Sag komme til en fælles Opfattelse af, hvorvidt de foreløbige Love ere i den Forstand bestaaende Love, at der ubetinget skal tages Hensyn til at udrede de Udgifter, som de foranledige. Hvad jeg derimod tror, at baade Salens venstre og høire Side maa kunne blive enige om, og hvad jeg i alt Fald haaber, at vi engang maa kunne blive enige om, det er, at der ved Bedømmelsen af Udgifter, som hidrøre fra foreløbige Love, ikke ensidig maa tages Hensyn til disse Udgifters Oprindelse, men tillige tages Hensyn til, hvilke Konsekvenserne ville være af, at de nægtes; og da forekommer det mig, at naar der af Folkethinget nægtes Udgifter angaaende hvilke Regjeringen paa Statens Begne har sluttet Kontrakter, og naar disse Udgifter ikke kunne refunderes, uden at det vil medføre, at Staten maa gjøre sig skyldig i Kontraktbrud saa vel med Udlændinge som med Indlændinge, saa maa vi fra alle Sider kunne blive enige om, at en saadan Kalamitet, som det, at Staten gjør sig skyldig i Kontraktbrud, er en saa alvorlig Sag, at der nok kan være Grund til, at vi uden alt for nøie at granske Oprindelsen til disse Udgifter, tage dem som de ere. Jeg tror nu i hvert Tilfælde, at det er den Maade, hvorpaa vi lettest ville komme til Enighed, hvilket jeg haaber vi maa komme til om ikke altfor lang Tid, fordi jeg er saa overtydet, som Noget kan være, om at en Forlængelse af de provisoriske Tilstande, som vi nu have havt i 2 Aar og efter al Rimelighed ikke kunne undgaa i det kommende Aar, ville være i høi Grad ødelæggende for Nationen og ødelæggende for det konstitutionelle Liv her i Landet, blandt Andet, fordi det vænner Befolkningen, vænner Bevillingsmyndighederne og de administrerende Myndigheder til at befinde sig saa udmærket vel ved disse provisoriske Love, som det er notorisk, at vi alle sammen gjøre. Det er ikke for det Godes Skyld, at vi befinde os vel ved de abnorme Tilstande, og det er ikke det, som efter Rimelighed vil føre os tilbage til normale Tilstande. Jeg vilde ønske, at der maatte komme, hvad jeg vil kalde en stor Klemme paa alle de Faktorer, som skulle afgjøre, hvorvidt vi skulle komme over i normale Tilstande, eller rettere

saat, hvis gjensidige Smødekammen skal bane Veien for normale Tilstande, at der maa komme en stærk Klemme paa os alle sammen, en stærk Tilskyndelse til at give efter, den Ene paa det ene Punkt, den Anden paa det andet, den Ene døie en Ydmygelse, den Anden en anden; thi det er en given Ting, at uden Ydmygelse fra de forskellige politiske Faktorer, komme vi ikke tilbage til normale Tilstande, det maa vi finde os i. Det er en given Ting, at vi have misbrugt den Frihed, vi have her i Landet, til at drive en Politik, der har været fordærlig for Landet. Det maa vi erkjende, og før vi alle erkjende det, komme vi ikke til regelmæssige Tilstande. Jeg indrømmer, at saaledes som Sagen staar i Diebliffet, efter at vi have faaet Finantslovsforslaget herop, som det er fremgaaet af Folkethingets 3die Behandling, er der egentlig aldeles intet Haab for os om, at vi denne Gang komme til en Forstaaelse. Vi komme vist nok til ligesom Søderne at vandre omkring i Ørkenen en Stund endnu, inden vi naaer Kanaans Land — naa ja, saa faae vi vandre, der er Intet videre at gjøre derved. Jeg og mine ærede Meningsfæller, der tillige med mig har understrevet en Mindretals-Udtaalelse, ere fuldkommen enige om, at der er saare lidet Haab, eller man kan vel sige, naar man vil være ærlig overfor sig selv, at der er aldeles intet Haab om at komme til en Forstaaelse med Folkethinget om den foreliggende Finantslov; thi saaledes som den er, er den ubrugelig for Landstinget. Naar mine ærede Meningsfæller og jeg ikke have troet at kunne slutte os til Flertallet i denne Sag, er det alene fordi vi finde, at Landstinget ikke kan være tjent med en saa forceret Behandling af Finantslovsforslaget, som Udvalget har været nødt til at give det denne Gang, naar det overhovedet skulde behandle det. Jeg tror ikke, man kan sige, at den er ganske stemmende med Landstingets Værdighed, og ikke ganske til Gavn for den Myndighed i Bevillings-sager, som Landstinget har og skal hævde. Vi ville have sat megen Pris paa, om vi havde kunnet have længere Tid til at undersøge Finantsloven nøiagtigere, blandt Andet til at undersøge, om vi ikke ved Besparelser paa andre mindre presserende Punkter i det foreliggende Forslag kunde have indvundet noget af det betydelige Deficit, der fremkommer ved de Vædringsforslag, Flertallet har stillet, og da vi ikke have kunnet opnaa en saadan indgaaende Drøftelse af Finantslovsforslaget, have vi foretrukket ikke at deltage i denne Behandling. Vi ville have foretrukket, om Finantsloven uden videre Bemærkninger var død en naturlig, stille Død, naar det omstider havde viist sig, at der ikke var